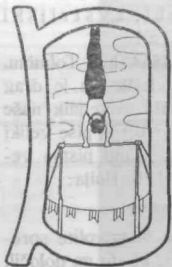

ANTONIJA GERMKOVA:

Pot v nebesa.

(Samogovor.)

olgo že hodim, trudna sem. Malo se odpočijem, pa hajdi naprej! Bog zna, koliko poti mi je še prehoditi!

Povem vam, kdo sem in koga iščem.

Verica sem in nebesa iščem!

Kaj me tudi vi tako čudno gledate?

Veste, imela sem tako dobro mamico, a je nimam več, rekli so mi, da je umrla. Jaz sicer ne vem, kaj je to, a vem, da je ležala na mizi tako lepo opravljena, in ko sem jo klicala, mi ni odgovorila. Mogoče je bila name huda, ker je nisem časih slušala?! Potem so prišli štirje, da, da, štirje so bili, tako črni, grdi možje in so mi odnesli mojo dobro mamico. Jaz sem bila takrat tako huda pa sem zaklicala: »Kam nesete mojo dobro mamico?«

In oni so mi odgovorili: »V nebesa!«

Jaz pa ne morem biti brez mamice, zato sem se odpravila in šla za njo. A sedaj ne vem, kje so nebesa!

Povpraševala sem ljudi, ki sem jih srečala: »Prosim, kje so nebesa?«

A nobeden mi ni hotel povedati, gotovo so znali! In nekaj poreden deček se mi je še smejal. Seveda, on ima mamico doma in ni mu je treba iskati, a jaz je nimam in moram jo najti.

Tako grdo je doma brez mame — jaz nočem biti brez nje!

Kdo mi pové, kje jo najdem?

»V nebesa,« so mi rekli, »v nebesa jo nesemo!« a mi niso povedali, kje so nebesa! Moje noge so že trudne, a jaz grem še naprej in še naprej, da pridem do nebes in tam porečem: »Dober dan, kje imate mojo mamico?«

In oni se bodo začudili in mi rekli: »Glej, glej, tako mala deklica, pa je znala najti nebesa!«

Pa me bodo gotovo še vprašali, kako mi je ime.

In jaz porečem glasno: »Verica mi je ime! In sedaj, ko veste, kako mi je ime, mi dajte mojo mamico nazaj!«

Pa me gotovo zopet povprašajo: »Kakšna je in kdo je tvoja mamica?«

Jaz se jim bom pa zasmejala in rekla: »Kaj, še moje mamice ne poznate?! Saj jo imate tukaj v nebesih! Veste, moja mama je tako velika, lepa, pa dobra je moja mamica, dobra! In sedaj, ko veste, kakšna je, jo morate najti in mi jo dati nazaj!«

In oni pojdejo in pokličejo mojo mamo. In prišla bo in ko me bo zagledala, me bo objemčkala tako-le — pa tako-le in rekla: »Verica, Verica, dolgo si hodila, da si me zopet našla!«

In poljubčkala, oh, kako me bo poljubčkala! Jaz pa jo bom prijela za roko in odvedla zopet domov. Tam pa hočem biti tako pridna in nikdar več je nečem jeziti. Sedaj pa grem, da pridem poprej v nebesa!

Zbogom ostanite, in ko se vrnem, vam pokažem svojo veliko, lepo in dobro mamico!